

РЕШЕНИЕ

№ 27302

гр. София, 07.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 20 състав, в
публично заседание на 24.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **5430** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на Х. М. Г., с ЕГН [ЕГН] и адрес [населено място], [улица], чрез адв. Н. Г., срещу Заповед № 26-0360-000006/28.04.2026 г., издадена от полицейски инспектор към ОДМВР Г., РУ Т., с която спрямо оспорващия на основание чл. 171, т. 1, б. "з") "гг") от ЗДвП е приложена принудителна административна мярка /ПАМ/ временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС), до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца. В жалбата и в становище от 24.06.2026 г. се излагат доводи за нейната незаконосъобразност, като издадена при съществени нарушения на административнопроцесуалните правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона – основания по чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК, както и в нарушение на принципа на съразмерност – чл. 6 АПК. Според жалбоподателя в оспорената заповед липсват мотиви, което препятства правото му на защита. Представя доказателства за валидна застрахователна полица „Гражданска отговорност“. Моли съда за отмяна на оспорената заповед и претендира сторени по делото разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Ответникът - полицейски инспектор към ОДМВР Г., РУ Т., не се явява и не се представлява в открито съдебно заседание. В съпроводителното писмо отправя искане към съда да отхвърли жалбата и да потвърди наложената ЗППАМ.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 20 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С обжалваната ЗППАМ № 26-0360-000006/28.04.2026 г., издадена от полицейски инспектор към ОДМВР Г., РУ Т., по отношение на Х. М. Г. е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, буква "з"), "гг") от ЗДвП – "временно отнемане на СУМПС на водач, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца". Заповедта препраща към съставения АУАН Серия ГА № 5337411 от 28.04.2026 г., срещу Х. М. Г. за това, че виновно е нарушил разпоредбата на чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП - лицето управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред от ЗДвП. В ЗППАМ е описано нарушението, а именно: В [населено място] на [улица] до номер 97 с посока на движение към центъра на града управлява собствения си товарен автомобил марка Ф. модел Транспортър с рег. номер С., като към момента на проверката 13:41 часа автомобилът е със служебно прекратена регистрация от 24.03.2026 г. във връзка с чл. 143 ал. 10 от ЗДвП /без застраховка "Гражданска отговорност"/. Посочено е също така, че оспорващият виновно е нарушила разпоредбата на чл. 140 ал. 1 пр. 1 от ЗДвП – управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред. Като отнети документи е посочено СУМПС №[ЕИК].

Заповедта е връчена на жалбоподателя на 28.04.2026 г. Същата е оспорена по съдебен ред в законоустановения 14-дневен срок с жалба, подадена на 07.05.2026 г. до Административен съд – София-град.

Изискана е административната преписка и към нея е представен и Акт за установяване на административно нарушение Серия ГА № 533741 от 28.04.2026, срещу Х. М. Г. за това, че виновно е нарушил разпоредбата на чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП - лицето управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред съгласно правилата на ЗДвП.

Като писмени доказателства по делото е представена застрахователна полица „Гражданска отговорност“ за товарен автомобил Ф. Транспортър с рег. номер С., със срок на действие от 28.04.2026 г. до 27.04.2027 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

В случая оспорената заповед е издадена от компетентен орган по смисъла на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, съгласно който принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Във връзка с компетентността на издателя на оспорената заповед по делото са представени заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи и заповед № 264з-2761 от 26.09.2025 г. на директора на ОД МВР - Г., с която се оправомощават длъжностни лица на Областна дирекция на МВР да издават ЗППАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7

от ЗДвП, в т.ч. и „полицейски инспектор в звената “Пътен контрол“ в РУ при ОДМВР - Г.“, поради което не са налице основания за отмяната ѝ в условията на чл. 146, т. 1 от АПК

Оспорената ЗППАМ е издадена в писмена форма и съдържа индивидуализация на органа, адресата, правното основание и разпоредената мярка, поради което не се установява порок във формата, който сам по себе си да води до отмяна.

Спазени са административнопроизводствените правила и изискванията за форма на акта, като са посочени фактическите и правни основания за прилагане на мярката.

С посочената в заповедта разпоредба на чл. 171, т. 1, б. "з"), "гг") от ЗДвП, се прилага принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, се прилага за нарушения по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП.

В случая в оспорената ЗППАМ не е извършено нормативно препращане към нито една от нормите, изброени в чл. 171, т. 1, б. "з"), "гг") от ЗДвП. За разлика от съставите на същата по вид принудителна мярка, установени в чл. 171, т. 1 букви "а" до "ж" включително, които са конкретни – съдържат описание на деянието и фактическите съставомерни обстоятелства, новите основания по б. "з" препращат към административнонаказателни разпоредби. По тази причина административният орган следва да опише не само фактите, които са установени с АУАН, но и да прецени кой състав на административно нарушение е осъществен. Правната квалификация се обективира в мотивите на административния акт, като в настоящия случай те не съдържат посочване на административнонаказателна разпоредба – административното нарушение, за което е предвидено наказание отнемане на СУМПС. Цитираното в АУАН нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП не е сред предвидените в чл. 171, т. 1, б. "з"), "гг"). Липсата на подобна конкретизация означава неустановеност на посоченото в ЗППАМ правно основание, въз основа на което е упражнена компетентността, тъй като от нейното съдържание не може да се установи коя от посочените в чл. 171, т. 1, б. "з"), "гг") на ЗДвП законови хипотези приема, че е налице административния орган. Действително в случая може да се предполага, че мярката е наложена за констатирано нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП – управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред, но съдът няма правомощия наместо административния орган да извърши коректна правна квалификация на твърдяното нарушение, а единствено да провери дали тя е вярна или е допусната правна грешка. Пропускът на органа в тази насока не може да бъде саниран в хода на съдебното производство и води до извод за незаконосъобразност на процесната ЗППАМ. Непълнотата в съдържанието на оспорената заповед е толкова съществена, че я прави немотивирана и представлява предпоставка за отмяната ѝ само на това основание.

Спорът по делото се свежда и до това дали при издаването на заповедта били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката по чл. чл. 171, т. 1, б. "з"), "гг") от ЗДвП и дали същата съответства на целта на закона.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон. Волеизявлението за налагане на принудителна административна мярка се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и се издава съобразно изискванията на този кодекс, като специалният закон въвежда и изрично изискването същата да е мотивирана.

В разпоредбата на чл. 171, т. 1, буква з) ЗДвП (нова – ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.), на което основание е издадена процесната заповед, е предвидено за осигуряване на безопасността

на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" на водач, извън случаите по букви а)–ж), който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: гг) 6 месеца - за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

В процесната заповед е прието от фактическа страна, че жалбоподателят е управлявал МПС със служебно прекратена регистрация от 24.03.2026 г. по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП при уведомление от Гаранционен фонд, като деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП - управление на нерегистрирано по надлежния ред МПС, поради което по принцип е налице фактическата хипотеза на чл. 175, ал. 3 ЗДвП.

Тук обаче следва да се посочи, че в ЗДвП е предвидена и хипотезата на чл. 171, т. 1, б. е" от ЗДвП, според която на водач, който управлява моторно превозно средство без застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, се налага принудителна административна мярка лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка, но за не повече от 6 месеца. Анализът на двете разпоредби показва, че е налице припокриване на основанията за налагане на мярката в двете хипотези, доколкото липсата на задължителната застраховка "Гражданска отговорност" води до служебно прекратяване на регистрацията на МПС по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, което от своя страна е предпоставка за извършване на нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП. Възниква въпросът коя разпоредба следва да се приложи в случаите, когато водачът управлява МПС без сключена застраховка "Гражданска отговорност", а едновременно с това превозното средство е с прекратена регистрация съгласно чл. 143, ал. 10 от ЗДвП поради липса на такава застраховка.

Както бе посочено по-горе в разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "з"), "гг") от ЗДвП е предвидено, че същата е субсидиарно приложима – когато не са налице случаите по букви "а" – "ж". Това означава, че при управление на МПС без застраховка "Гражданска отговорност" следва да се наложи мярка по чл. 171, т. 1, б. "е") от ЗДвП, а тази по чл. 171, т. 1, б. "з"), "гг") от ЗДвП - да се приложи във всички останали случаи на липсваща или прекратена регистрация на превозното средство. Необходимо е да се отбележи, че въпросът коя е приложимата разпоредба има конкретно практическо измерение, тъй като макар и в двата случая да се прилага една и съща по съдържание принудителна административна мярка /временно отнемане на СУМПС/, има разлика по отношение на срока – по б. "е") мярката се прилага до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка, а по б. "з"), "гг") - до решаване на въпроса за отговорността на лицето. Ето защо, в случаите, когато се прилага буква „е“) продължителността на ПАМ се обуславя от волята на лицето, което може да избере дали и кога да сключи и да представи информация за сключена застраховка, а в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. "з"), "гг") от ЗДвП срокът на мярката е поставен в изключителна зависимост от административнонаказателното производство и неговия резултат. Предвид прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. е") ЗДвП би била по-благоприятна за лицето от тази по чл. 171, т. 1, б. "з"), "гг") от ЗДвП, тъй като от волята и действията на лицето зависи каква ще бъде реалната продължителност на мярката, а съгласно чл. 6, ал. 3 АПК , когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона.

При това положение, дори да се приеме, че административният орган има право на избор дали да приложи мярката по чл. 171, т. 1, б. „е“) или по чл. 171, т. 1, б. "з"), "гг") от ЗДвП, то принципът

по чл. 6, ал. 2 и 3 от АПК задължава това да стане в по-благоприятната за лицата хипотеза, която в случая е тази по чл. 171, т. 1, б. „е“) от ЗДвП, като в конкретния случай това не е сторено.

Настоящият съдебен състав приема, че оспорената ПАМ е приложена и в несъответствие с целта на закона. В разглеждания случай целта на закона – да се гарантира наличие на задължително застрахователно покритие за участието на автомобила в пътното движение – е постигната чрез издаване на застрахователна полица „Гражданска отговорност“ още на същия ден, на който е издадена оспорената ЗППАМ и която е представена и приета от съда по делото. При това положение продължаващото действие на мярката "временно отнемане на СУМПС" не е насочено към преустановяване или предотвратяване на нарушение, а води до ограничаване на правата на жалбоподателя без да е налице реална необходимост от това.

С оглед изложеното, настоящият състав намира жалбата за основателна, а оспореният административен акт за незаконосъобразен, което налага неговата отмяна.

При този изход на спора разноски на ответника не се дължат.

Такива на основание чл. 143, ал. 1 от АПК следва да се присъдят в полза на жалбоподателя. В случая претенцията за разноски е своевременно направена от процесуалния представител на оспорващия. Претендират се такива в размер на 5,11 евро държавна такса и 500,00 евро адвокатско възнаграждение, които съдът намира, за доказани. Съдът намира за неоснователно възражението за прекомерност направено от процесуалния представител на ответника, тъй като претендираната сума е под размера определен с Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа. Ето защо ответната страна следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя разноски по делото в размер на 505,11 евро, представляващи заплатена държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 20-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № 26-0360-0000006/28.04.2026 г., издадена от полицейски инспектор към ОДМВР Г., РУ Т..

ОСЪЖДА Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи -Г. да заплати на Х. М. Г., с ЕГН [ЕГН] и адрес [населено място], [улица], разноски по делото в размер на 505,11 (петстотин пет евро и единадесет евроцента) евро.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: